

vlađi naloga, da domovino in nje vladarja brani; zlasti se to utegne nevesčaku tem bolje čudno zdeti, ker je načelnik vlade, grof Thun, brezdvomno od glave do pete pošten Avstrijec, tudi o Čehu Kaizlu se ne da dvomiti, da mu je za obstanek močne Avstrije mar. In vendar!

Stvar je namreč taka. Thun in njegova vlada mora storiti, kar mu vелеva minister zunanjih stvari Goluchowski, ta pa vелеva to, kar mu vелеva sluga nemškega cesarja Eulenburg, ta pa zopet stori gotovo le to, kar mu naroča v Berlinu njegov cesarski gospod s svojimi svetovalci. Nemcem zunaj se hudo mudi, da izvršijo delo, začeto od Bismarcka. Danes ni več slutnja ali sumnja, ampak dokazana, jasna stvar, da prihajajo iz Nemčije milijoni v to svrhu, da se v Avstriji pripravljajo in dela revolucija. Wolf in njegovi hlapci doli do zadnjega učitelja, ki dobiva šulverajnske groše, vsi so plačani, da se izvrši želja: Tostranska polovica Avstrije bodi pruska, onostranska samostalna!

Gotovo je čudno, tem čudneje v sedanjih resnih dneh, da se je minister Goluchowski zadnji teden mudil na Ogrskem pri grofu Gezi Andrassyju, sinu tistega Andrassyja, ki je z Bismarckom skoval nemško-avstrijsko zvezo; izvedelo se je le, da so Goluchowskemu tam prirejali slavnosti, in prusaški časniki so o tem pohodu pisali polni veselih nad. Pristavljamo, da kaj nepoštenega še sumiti nečemo, pa tega čustva se vendar ne moremo obraniti, da je dejstvo vsaj čudno.

Sicer pa pustimo to in stopimo raje k prašanju: Zakaj se pripušča, da našemu ministru narekuje nemški cesar? Na to prašanje pa hočemo šele pozneje kedaj odgovoriti, ker bi bil sicer danes članek predolg.

Kako se je razvilo in kako zahiral obrtništvo.

Mnogokak čitatelj me pač na tihem vprašuje: Kdo pa je prav za prav obrtnik? Poslušaj! Besedi rokodelca in obrtnika sta si zelo sorodni, vendar ne prav istega pomena. Rokodelec je tisti, kdor z delom svojih rok predeluje različne prirode, katere nam je rodila in dala zemlja, tako, da so pripravni za našo rabo; na pr. strojar, tesar, zidar. Pa tudi tisti je rokodelec, kdor take prirode, katere je že kake vrste rokodelec po svoje predelal, še dalje preuravnava, da zadovolji naše potrebščine; na pr. črevljari, krojač, klobučar. Vsak rokodelec je obrtnik; a obrtnik je tudi razno kak izdelovalec, ki ga roko-

delca ne moremo prav imenovati; na pr. mesar, krčmar, pekar. Vendar nam rabita obe besedi navadno v istem zmislu; in če govorimo sedanje dni, kako slab obrtnik, mislimo navadno na obrtnika-rokodelca. Obrtnik izdeluje svoje izdelke na malo z mnogimi ljudmi in dela tudi sam, ali s strojem ali brez stroja. Veleobrt ali industrijo pa zovemo tako podjetje, pri katerem gospodar sam nič ne dela; navadno še dela vodi ne sam, ampak ima za to ravnatelja; izdeluje z mnogimi stroji in mnogimi delavci v posebnih delavnicah, katerim pravimo tvornice (fabrike). Takih tvorničarjev (fabrikantov) v prejšnjih dobah ni bilo; veleobrt (industrija) se je zagneznil in razgneznil tedaj še le v novejšem času, ko je začelo rokodelstvo propadati in so se izumeli ter zavladali stroji (mašine). Kako se je to zgodilo, razvidiš nekoliko denes, nekoliko prihodnjic.

Sprva si je vsak človek in vsaka družina narejala sama svoja stanišča, svoja orodja in do malega vse svoje potrebščine. Ni bilo tedaj pravih obrtnikov ali rokodelcev. Toda polagoma so spoznali bolj in bolj, da so drug na drugega navezani: da ima nekateri že prirojeno večje veselje in večjo spretnost za nekatera dela, drug pa za druga. Kdor je napravljajl kako stvar bolje in lepovidneje, njemu so začeli dajati naročila tudi sosednjiki: tako je nastajalo sčasoma rokodelstvo. Tako je bilo razmerje pri starodavnih Slovencih. Vse kaže, da bi se bila pri njih obrt razvila z dne do dne bolj in se krasno razcvetela, ker so bili vsi Slovenci enakorodni in enakopravni — vsak samosvoj gospod, v kolikor ni te svobodnosti krčila potrebna rodbinska in rodovna zaveza.

Kar so nas, kakor si čul zadnjic, zavojevali, prevojevali in privojevali Germani. Prišli smo najprej pod oblast že po francozenih Frankov, kesneje pa pod oblast Nemcev. Ti so prevrgli vsa naša ustanovila in zakonila, vse naše naredbe in uredbe: usilili so svoje družabne razmere tudi nam. Kakor naše kmetištvo, nategnoli so tudi naše obrtništvo na svoje kopito: ali ljubo ali neljubo, ali prav ali neprav, neso vprašali; posihdoh se je razvijalo rokodelstvo pri nas ravno tako, kakor na Nemškem ali Francoskem.

Kakor so bili v Nemcih kmetje začetkoma nesamosvoji, služni grajščakom, tako nesvobodni, služni so bili tem grajščakom tudi obrtniki. Zbrali so jih ti mogočniki, kolikor so pripuščale razmere, vse okrog sebe, okrog svojega bivališča. Združili so jih vse v zveze, v zadružja. Takemu zadružju na čelo so postavili zadružnega načelnika. Ta

jim je gospodaril in jih kaznjeval, delal jim noč ali dan, dež ali solnce. Vendar so bili v mnogem oziru še na boljšem nego so sedanji tvorničani (fabričani), ki jih ima, naravnost ali ovinkoma, tvorničar malo da ne docela v svojej samovolji. Sv. cerkev je pa skrbela tudi za te uboge služnike. Preučevala je ljudem um in prešinjala in blažila jim srce in tako rokodelcem utirala pot do vedno večje nezavisnosti. Čim bolj se je utrjevalo ter zaglobilo v javno življenje krščanstvo, tem bolj je rasla njih svobodnost. Poleg tega in še bolj vsled tega, z neprestanim vplivanjem sv. vere, se je krepila tudi prosveta (omika) in z njo so se množile razne potrebščine, ki so jih izdelovali obrtniki: na ta način se je večal njih vpliv, večala njih blaginja (blagostanje), večala njih samosvest. Osamosvajali so se bolj in bolj, dokler se neso docela osvobodili. Ostali so neprenehoma zavezani v svojih zadružjih ali cehih (Zunft); samo, da so se ta zadružja, v katerih so bili zjedineni sprva vsi rokodelci istega kraja, cepila in razdeljevala, kar je bilo čisto prav, v razna strokovna zadružja, čim bolj se je namnoževalo število obrtnikov raznih vrst: mizarji so si prirédili svoje, zidarji svoje, krojači svoje, črevljari svoje posebno zadružje itd. Vsaka taka zveza je imela svoja posebna pravila, katera so jim potrjevali vladarji.

Vsako zadružje je obsegalo v sebi vse rokodelce svojega mesta in svoje stroke: mojstre, pomočnike (kséle) in vajence; tudi vdove so bile v tej svojej zavezi, če so še izvrševale obrt rajnega moža. Vajenci kajpak neso imeli kaj prida pravice, ker so se šele učili izvoljenega rokodelstva; a bili so vsprejeti v družino svojega mojstra kakor domači dečki. Ko se je bil (v treh letih) vajenec doučil, napravili so ga za pomočnika; o tej priliki mu je priredil njegov mojster obed ali pa mu je podaril večje ali manjše, včasih prav dragoceno darilo. Tudi pomočniki so v obče stanovali pri svojih mojstrih; slo jim je dobro: spadali so k rodbini kakor hišni sinovi. Pomočniki so imeli že raznolične pravice in si prisvajali bolj in bolj še večje. Shajali so se na rokodelskih «ostajah»: tako se je nazivalo njih zbirališče. Tam so razpravljali in preraševali svoje stvari; a jeden mojster je moral biti sonavzoč na takih zborih, da jih je nadzoroval. Prepire in razžalitve so sodili in razsojali sami mej soboj o takih priložnostih. Zasnovali so si kesneje tudi redna sodišča ter sodili v njih ne samo pomočnike temveč celo mojstre: delali so jim, če jim neso bili všeč, precej preglavice.

In kako so se pred menoj poniževali moji soklobuki! To ni bilo klobuka v celem mestu, še v celi deželi ne, ki bi me ne bil poznal, ki bi se ne bil ustavil pedeset korakov pred menoj, ki bi me ne bil pozdravil z največjim spoštovanjem. Toda tak duh, kakor sem jaz, ni si mnogo prizadeval z odzdravljanjem. K večjemu sem prikimal, in če je bil tovariš, ki me je srečal in pozdravil, le priprosta klobučina, niti pobrigal se nisem zanj. Le tem sem vračal vlijudnost v isti meri, kateri so me vabili, z večjim spoštovanjem poklonil sem se pa samo kralju.

Vendar so me znali moji podrejeni klobuki tudi ceniti in neprenehoma so se potegovali za mojo naklonjenost. Da sem kateremu prikimal, pripovedoval je to po dva dni; če sem se pred katerim popolnoma bil poklonil, veljalo je to za najredkejšo priznanje. Kar so mi klobuki samo videli na očeh, zgodilo se je takoj; nprav in red in spoštovanje do višjih gospodovalo je takrat v celi deželi. Najbogatejše dame so mi dvorile, matere so učile svoje hčerke, naj škilijo za menoj. Dekleta so koprnela po mojem pogledu, kakor žejni po studencu vode in kateri sem se bil poklonil, zavidalo ji je najmanj deset drugih. Pogovarjale so se med seboj, kako možato, ponosno korakam, vsak pregib, vsak korak je pokazal ministra, in

jaz sem si mislil ravno to. Šla je takrat govorica o meni od hiše do hiše, da morem potrkati, kjer mi je le ljubo, in da katerakoli mati iz katerekoli hiše mi navesi na vrat hčer, katerakoli mi je ljuba.

In tako imeniten in čislán sem bil v javnem in zasebnem življenju, na ulici in v sobi, skrivno in očito. Moja beseda veljala je več nego denar, moje pritrjenje več nego moja beseda. Moja dela so razglašali ustno in pismeno, z besedo in tiskom, in časniki so bili vsak dan polni hvalospevov, ki so veljali meni. Kako sem sedel jaz na glavi, tako so si prizadevali klobuki vseh uradnikov, začenshi od tega, kateri je prišel po vrsti takoj za menoj, pa do tega, kateri je bil v ti vrsti slednji. Kako sem jaz ponosno korakal, tako so se učili vsi od mladenča do starca, kateri so opazovali, kako more klobuk postati minister. Kako sem gledal jaz, gledali so vsi, kako sem govoril jaz, govorili so vsi, kar sem ljubil jaz, ljubili so vsi.

Nekóč sem šel na ulico neoglašen, ker nisem imel časa, da bi me bil strežnik pogladil. Drugi dan potem so bili vsi moji soklobuki nepoglašeni, kakor sem bil prejšnji dan jaz. Ko sem se pa drugega dne prikazal zopet poglašen, še tega dne pogladili so se bili vsi, katerim je bilo kaj ležeče na moji naklonjenosti.

Nekega dne prišlo je k meni petnajst klobukov s ponižno prošnjo, da bi jih osrečil s svojim milostivim spominom, ko bode se oddajalo neko mesto, in šestdeset klobukov poslalo mi je svoja voščila pismeno, ko je bil moj god.

Toda klobuk naj nikdar ne pozabi, da je sicer najvišji, najvznesenejši, najdostojnejši, najvažnejši na človeku, vendar pa je ravno klobuk, čegar padec je najlažji. Česar se klobuk najmanje nadeja, pripeti se najprej, in če so se Sojenice zaprisegle proti njemu, ne uide žalostnemu koncu.

Tako se je tudi zgodilo, da me je prehitel na potovanju dež in veter, in da sta bila dež in veter vzrok mojega padca. Dež me je poškopil, veter me je vrgel raz glavo, na katero me je vezala najgorečnija ljubezen in ležal sem v blatu kakor za opomin, da razpadem v prah in pepel. Dijabolski smeh slišal se je okrog mene iz vseh strani. Klobuki, kateri so se mi sicer približevali le s spoštovanjem, posmehovali so se mi zdaj porogljivo. Minister me je sicer takoj vzdignil, ampak moja stara slava je bila splavalá po vodi; le en edini dež me je bil splahnil, le en vetrič me je bil pognal iz omamljive višine, na katero se več nikdar nisem povspel; minister me niti v sobo ni vzel; takoj na stopnicah me je oddal slugi in svoje krasne

A skrbelo se je tudi, da so bili poštene in blagonravni. Ob devetih zvečer je moral biti vsak doma; če je prišel pozneje in trkal na zaprta vrata, smel ga je za kaznen mojster pustiti zunaj na hladnem, če se mu je zdelo — gostilnice so bile itak ob devetih redoma že vse zaprte. Zadrufna pravila so jim zabijala, naj o prostem času ne igrajo in ne popivajo, nego naj rajši kaj koristnega čitajo. Delavni čas je bil v posameznih obrtih natančno določen; plačilo je bilo zadostno, dobro. Moral je vsak pomočnik tudi za neko dobo iti na tuje, da se bolj omika in izobrazi. Takega potujočega pomočnika so tedaj povsod radi videli — bile so še vse drugačne razmere. Bil je ljudem ljub, včasih težko pričakovani gost: vedel jim je pripovedovati raznokaj novega in zanimivega. Kjer je bilo združje, ostajal je na rokodelske ostaji; tam so ga prenočevali in prehranjevali — ali pa so mu dajali mojstri stan in hrano zaporedoma po nekaj dnuj, dokler ni dobil dela ali, če ga ni v kratkem dobil, odrinol naprej.

(Dalje prihod.)

Shod v Braslovčah.

(Izvirno poročilo.)

Shoda v Braslovčah dne 27. avgusta se je vdeležilo veliko število ljudstva; navzočih je bilo tudi precej Gomilanov, Polzelanov in Šmarčanov s Pake. Gsp. Ivan Kač iz Žalca je govoril o zadrufni organizaciji. Razlagal je, kakó se ustanovljajo in vodijo zadrufe, kakó prodajajo skupno razne izdelke in kupujejo istotakó razne potrebščine. Govoril je tudi o raznih zavarovalnicah ter kazal druge dežele v zgled, koliko so v tem že napredovale. Rekel je poslednjič, da bodo kmetje potem, ko bodo enkrat združeni v zadrufe, veliko lažje in tudi uspešneje zahtevali slovensko kmetijsko šolo za Južni-Štajar.

Gospod dr. Dečko iz Celja je poročal o deželinem zboru v Gradcu in o političnem položaju sploh. Znani italijanski pesnik je zložil prekrasno pesem. V tej pesmi govori tudi o peklju in pravi, da je na vratih pred peklom napis: «Pustite zunaj upanje!» Te besede, pravi govornik, bi lahko stale tudi na vratih deželnega zbora štajarskega, ker Slovenec pride v tej hiši med krute sovražnike. Nasprotniki so nas Slovence politično takó razdelili, da nas je povsod nekaj,

škattlje — te zibelke svoje sreče, tega raja svojega nisem videl več. Kakor mraz, pretresla mi je grozna slutnja vse moje ude; moja sedanja usoda stopila mi je pred duševno oko v strašni resničnosti. O niti toliko sočutja niso imeli z menoj, da bi se mi dali posloviti od svoje škatle, v kateri sem preživel tako blaženo dobo; niti «z Bogom» nisem smel reči glavi, za katero sem bil vendar stvarjen. Nikdo se ni oziral na mojega velikega duha, na mojo postavo. Še celo sluga se je zvito nasmehoval, ko me je držal v roki, a jaz sem prisegal strašno maščevanje vsem, ako dospem zopet na bivšo višino.

Še tega dne se je raznesla po mestu, po deželi in po vsem zemeljskem krogu povest o mojem padcu. Moji sovražniki so ukali, in naenkrat sem spoznal, da nisem imel nobenega, niti jednega prijatelja — da je vse bilo prevara in prilizovanje.

Velik duh ima glavo vedno na svojem mestu. Vdal sem se tedaj v svojo osodo, prenesel sem moško svoj padec in tudi s tem sem se moral sprijazniti, da bodem zdaj moral smukati z glave pred ljudmi, za katere se sicer niti pobrigal nisem.

Ljubeznjivi bralec, odpusti mi, če si prihranim pripovedovanje, kako sem prišel potem na glavo učenjaka. Zadostuje, če le to povem. Kako se mi je godilo v tem zakonu, o tem v tretjem poglavju.

(Dalje prih.)

a povsod premalo. Na Štajarskem nas je nekaj, na Koroškem, na Goriškem, a premalo, da bi si mogli pridobiti večjih pravic. Razven tega je pa še volilni red za nas skrajno neugoden. Jedna tretjina prebivalcev na Štajarskem nas je Slovencev; imeti bi morali okrog 20 deželnih poslancev, pa jih imamo samo 8. Volilci v mestih in zlasti veleposestvo ima v primeri s kmečkimi volilci preveliko prednost. Ker nas je Slovencev premalo, zató nimamo veliko upliva; Nemci pa o prenapredbi volilnega reda, za kar se mi že leta in leta potegujemo, nočejo nič slišati. Mi plačujemo davke, mi damo več fantov v vojake kot Gornji-štajarci, zakaj li bi ne imeli tudi istih pravic? Največja krivica pa se nam godi pri šoli. Nimamo meščanskih šol, Nemci jih imajo 13. Radi tega sem jaz v Gradcu predlagal, da bi se ustanovila slovenska meščanska šola v Št. Juriji ob južni železnici, a Nemci tega še slišati niso hoteli. Nimamo višjih obrtniških šol, radi tega smo navezani le na grudo; a tovarne pri nas stavi Nemeč, mi mu pa delamo. To je nasledek, ker nismo strokovno izobraženi, da bi si znali uporabiti prirodne sile v naši domovini. Nemci tudi ne pusté, da bi razdelili deželni šolski svet kakor je na Češkem. Pač naši davki, katere porabljejo, so jim dobri, a pravic nam nočejo dati. Torej v Gradcu se ne dá kaj doseči, v Gradcu smo Slovenci brez upa. A vkljub temu smo Slovenci v zadnjem času zelo napredovali. To pa nasprotnike jezi; za-to se divje obnašajo, kričijo, razbijajo okna, napadajo hiše, razgrajajo cele dni kakor kažejo zadnji dogodki v Celju. Isti, ki take reči uganjajo, nikakor ne morejo zmagati. Kdo pa so celjski Nemci? Od nas živé. Če bi jih mi ne podpirali, bi jim kmalu trebušček krulil. Za-to ne bodimo v strahu za bodočnost. Pravica zmaga!

Na-to so volilci na predlog g. A. Kokelja izrekli g. poslancu zaupnico.

Nekdo je utemeljeval naslednje resolucije, katere so bile jednoglasno sprejete:

Ljudski shod kat. političnega društva za vranski okraj v Braslovčah dne 27. avgusta se zgraža nad silnostjo in surovostjo celjskih Nemcev z dne 9. in 10. avgusta t. l. Celjska mestna policija se je ob tej priliki pokazala popolnoma nesposobno, ker ni hotela zabraniti napadov na Slovence. Vsled tega, da bi se taki izgredi več ne ponavljali, prosil podpisano društvo visoko c. kr. namestništvo v Gradcu, da naj blagovoli podržaviti mestno policijo v Celju. (Ta resolucija se je odposlala v Gradec na c. kr. namestništvo).

Ljudski shod v Braslovčah je mnenja, da bi bilo po takih krvavih prizorih kot so se godili v Celju dne 9. in 10. avgusta t. l. neumno, še na dalje podpirati celjske nemške trgovce, ter ob enem naroča ondotnim slovenskim trgovcem, da naj si preskrbé večjo množino raznovrstnega in cenega blagá, da ne bo treba pohajati nemških prodajalnic.

Ljudski shod v Braslovčah izraža obžalovanje in ogorčenost nad tem, da so nemški opozicijski poslanci preprečili s svojim huronskim krikom državno-zborsko delovanje ter s tem pomagali § 14 do veljave.

Ljudski shod v Braslovčah izraža obžalovanje, da je visoka c. kr. vlada po § 14. obdačila sladkor in druge vžitnine, ter naroča svojim zastopnikom, naj delujejo na-to, da se obdači razkosje, razni nepotrebni športi, borza in sploh kapital, ne pa one vžitnine, katere potrebuje delavsko ljudstvo.

Dopisi.

☞ Sv. Trojica v Slov. gor. (Zapomnimo si.) O priliki zadnjega veličastnega zborovanja vrlega «katol. političnega društva» so se pokazali nekateri Trojičani v pravi svoji luči. Ves teden so se pripravljali, nekateri tudi s kamenjem, da sprejmejo in spremijo zborovalce t. j. tiste ljudi, ki jim dan na dan nosijo težko prislužene groše v

njih prodajalnice. Slovenski kmetje, čujte kdo je Vaš prijatelj: Pri Steinbauerjevi gostilni se je klicalo «hajl». Pri vrtnih vratih je razkoračen stal tisti kovač, ki ga tako radi podpirate. Pri odprtem oknu je ravnotam nekdo strašno zatulil «hajl und Sieg». Iz Ferkove gostilne so se slišali klici «hajl». Najbolj glasni pa so bili «komiji» Golobove prodajalne in oni iz prodajalne Sedminekove od Sv. Lenarta. Med zborovanjem pa je hotel posebno trojiški policaj obrniti pozornost zborovalcev na se. Predstojnik trojiškega trga je g. Ferdinand Golob. Ta mož ni niti mezinca ganil, da bi utihnili po trgu divji klici; pred njegovo hišo so njegovi «komiji» kričali «hajl und Sieg!» Pred njegovo hišo so peli lenarški in trojiški komiji «Wacht am Rhein» — neavstrijsko pesem! Pred njegovo hišo so se drli dobro nam znani komiji nad mirno mimogredočimi kmeti, nad tistimi kmeti, ki vedno kupujejo pri Golobu. Veselega policaja tudi ni trebalo pošiljati na zborovanje. Tako tedaj, g. Golob? Ali ne veste, da živite od kmetov, od tistih kmetov, katere so Vaši fantje tako obhajali? Ali ne veste, da mora trg konca vzeti, če ne bi bilo tamkaj samostana in da večina Trojičanov živi od romarjev? Ali ne veste, da ste kot predstojnik dolžni skrbeti za mir in red v trgu? Ali ne veste, da so Vas kmetje postavili načelnikom posojilnice? Od drugih vemo le to, da je usnjár, ki ima sleherni krajcar od kmetov, bil hudo jezen. V gostilni pri «stari pošti» je bil vzgleden mir, ker je gospodar moder in je vse prepovedal, kar bi nas utegnulo motiti. Narodnjaki trojiški pa so se vrlo obnesli. Vse to, posebno pa Goloba si hočemo dobro zapomniti mi kmetje. Gospod Golob! Naročite svojim komijem, naj nad vsakim Slovincem, ki pride v Vašo prodajalno, zakličejo «hajl und Sieg!» potem boste drugo leto že beračili. Ravno tako svetujemo gosp. Sedmineku pri Sv. Lenartu. Naš denar Vam diši, nas samih pa ne marate. — Kmetje, katere so komiji nahajali!

Iz Celja. (Kaj laž premore.) «Tvor-nica lažij o Slovincih» bi se lahko imenovalo nemčursko Celje, ki kopiči z neumorno marljivostjo, z največjo strastjo laži in obrekovanja o nas Slovincih ter jih razširja in pošilja po svetu. «Celjska žaba» roma s temi lažmi težko obložena po svetu in okužuje s svojim lažnjivim duhom vse svoje sovrstnice, ki jemljejo poročila iz njenega vira. To se godi s tako nesramno pogumnostjo, da bi človek skoro trdil, laž zoper Slovence je v zakonu zapovedana! Nemčurjem ne zadostuje gorostasne lažnjive novice o celjskih bojih, s katerimi so svet trapili poročevalci, ki so sami najhujše napadali Slovence kakor Čehe, ki so takorekoč z edno roko udrihali po glavah Slovencev, z drugo pa pisali poročila, da jih Slovenci napadajo! Ni njim zadosti, da so svoje «bratce» pridobili zase, ampak hočejo na vsak način prepričati ostale treznomisleče, ki so dosedaj sodili po svoji zdravi pameti; tudi to morajo verjeti, da so celjski Nemci popolnoma nedolžni, kakor beli golobi, ti črni vrani, Slovenci pa vse nesreče krivi. To vse hočejo doseči, z grdo nesramno pobalinsko lažjo! In kakor je že na svetu navada, da se lažniku več verjame nego pravičniku, zdi se, da imajo Nemci s svojim politično lažnjivim aparatom uspeh. Saj sta sollicitator Bovha in učitelj Gostinčar, katera sta se upala braniti svoje življenje proti roparski druhalji — še sedaj v ječi!

V omenjeni tvornici pa se z vedno večjo marljivostjo vstvarjajo ter pošiljajo med svet liki slabo blago v židovskih tovarnah — najgrše laži o Slovincih. Kako grozne neresnice je prinesla «Celjska žaba» o slavnosti v Sevnici! Med družimi lažmi nahaja se tudi ta, da so Slovenci neko cesarsko zastavo dvakrat odstranili, pa še drugih hujših protidinastičnih dejanj nas je dolžila. Resnica pa je, da se je zvečer pri koncertu, ko je igrala godba avstrijsko himno, pojavil avstrijski čut Slovencev prav lepo v tem, da